

80, som kort efter kunde changere Kulør, men vi have Brug for mere parlamentarisk færdighed, mere venstreligt indede Mænd, om jeg maa bruge dette Udtryk, ifødetfor dem, der indtil da stode som Folke, som Repræsentanter for den Forbindelse, en reaktionær Regjering antog at maatte have omkring i Befolkningen. Naar disse da afløses — og det er Folkets egen Sag og Folkets egen Ret, det enner det i Henhold til Grundloven — naar Folket kommer til Erkjendelse deraf, saa skulle De faae at se mine Herrer, hvis de ikke forspilde Changerne paa anden Maade iforveien (Stemmer: Det gjøre vi nok!) — det gjøre de muligvis nok; naar vi ere allernærmest ved at holde en klar Stilling, kommer der Et og Andet imellem — saa skulle de faae at se, at vi med det Samme rykke stærke Skridt nærmere til den sunde konstitutionelle Forretningsorden. Se, den Lære kunne vi drage ud deraf og sende en venlig Hilsen og Takke til vore Medborgere omkring i Landet, der, om end meget imod deres Villie, bagefter med Fortrydelse faaledes have sluttet sig til den parlamentariske Lære. Men, mine Herrer! det gamle Flertal fandt det ikke rigtigt at gaa denne Vej. Om de nu ved dette nye, man har sagt Giftermaal, ere blevene saa tilfredse, at de ikke kunde forlade, jeg tør ikke sige den troløse Gjenstand for deres Kjærlighed, men jeg siger Gjenstanden for deres Kjærlighed saa hurtig, at de nok mente, uagtet de ikke fandt det rigtigt, at Overenskomsten var brudt, dog at maatte se at følge et Stykke med, det veed jeg ikke, men det har endel af det gamle Flertal gjort, og det er dette, jeg vil fhjænke en noget nærmere Overveelse — i al Venlighed forresten. Seg skal da først fremsætte den bevislige Paastand, at i de 26 Aar, vi have haft vor fri Forfatning, har Folkethinget ikke maattet tage imod en saadan Behandling ved Finanslovens Afgjørelse, som ærede Herrer af det gamle Flertal her indbyde Folkethinget til at tage imod. Man har tidligere i Landstthinget nedsat Udvalg angaaende Finansloven fem Gange, det var for Finanslovene 1850—51, 51—52, 52—53, 54—55 og 61—62. Tre af disse Gange, nemlig første, tredje og fjerde Gang, vedtog man i Udvalget at anbefale Landstthinget at vedtage Folkethingets Affattelse uforandret. Uagtet den stedfindende Sammenblanding mellem Hertugdømmernes og Kongerigets Anliggende og uagtet mangfoldige nye Spørgsmaal, som vare fremme, ganske naturligt, navnlig naar henset til, at det var i Begyndelsen af Forfatningsalivet, krævede, at Mændene i begge Rigsdagens Afdelinger, af hvilke Mange ikke vare saa vantte til at syssle med de Ting, som nu, lagde deres Kræfter i Beslag for at overveie, henfille og opfordre til Forbedringer baade med Hensyn til Form og Indhold faaelsom til at hitte Rede i de $\frac{3}{5}$ og $\frac{2}{5}$'s Indtagter og Udgifter — uagtet, siger jeg, at Stillingen var en saadan, tillod man

sig dog ikke at indstille Ændringer de 3 af de 5 Gange til Finanslovens Behandling, og den ene Gang i Samlingen 1850—51 var det kun nogle høist ubetydelige Ændringer. Den femte Gang i Samlingen 1861—62 indstillede man nogle Ændringer, af hvilke adskillige vedtoges af Folkethinget, og Resten modtoges til æneste Behandling af Landstthinget. I Betænkningen udtaler man iøvrigt i høi Grad Anerkjendelse af Folkethingets Bevillinger og Behandlinger af Finansloven overhovedet. Der var enkelte Punkter under Forhandling dengang, saasom med Hensyn til Kornetiendens Optagelse paa Finansloven, som gjorde det naturligt, da Spørgsmaalet var saa omfattende, at Landstthinget tog dette Spørgsmaal under særlig Behandling. En æneste Gang i alle disse Aar har man havt Fællesudvalg, det var i Samlingen 1859—60, og uden at der iforveien var nedsat Udvalg i Landstthinget, og dette gjaldt kun to mindre Punkter, om hvilke der opnaaedes Enighed. Siden vi fik den nye Grundlov, have vi ikke havt Udvalg i Landstthinget, endfige da Fællesudvalg. Sammenlign nu denne Behandling og sammenlign overhovedet den Karakter, som Forhandlingerne om Spørgsmaalet om, hvor Hovedindflydelsen paa Finanslovens Behandling, hvor Lyngdepunktet i den Henseende velig skal ligge efter Forfatningen, har havt, med den Maade, hvorpaa man har behandlet dette Spørgsmaal i denne Session og med den Udgang deraf, som man byder Folkethinget at tage, og man vil da komme til den Erkjendelse, at dersom Folkethinget siger: Ser Du, hvor jeg stod mig! saa bliver det som Manden, der laa paa et vist Sted og ikke turde komme ud efter en vis Befaling. Landstthinget har gjort et bestemt Tilbød, og dertil har dette Thing ikke savnet stærk Opmuntring baade fra Regjeringens og fra mange andre Sider; men det syntes, som om man vilde have changeret noget, efter som der reiste sig omkring i Landet en overordentlig velvillig Stemning for Folkethinget i Høvdelsen af sin Hovedindflydelse paa Bevillingsrettens Udøvelse. Men imidlertid, som Forhandlingerne skred frem, indgødes man atter Mod, og ved æneste Behandling gif vi, som De veed, for at naa Fordele, der have vist sig at være fuldstændig illusoriske paa den ene Sølge nær, som de Herrer ikke have kunnet beregne, ind paa Panterskibet, 100,000 Kr. Tilskud til Universitetet og Telegramtagterne, og man gif da med dette: „derved bliver det“, til Fællesudvalg, efterat Landstthinget fra sin Side ved æneste Behandling ikke havde budt en æneste Ændrønmølse. Det havde ganske vist glemt Tilskudet til et Par Realskoler, men til Gjengjæld vedtog det, saavidt jeg hukker, et Tillæg til § 28 to Gange, saa det kan omtrent gaa lige op. Landstthinget gjorde altsaa ikke nogen æneste Ændrønmølse, og saa oprettede vi denne bekjendte Institution, som man kalder Fællesudvalg i finansielle Sager. Det er en Institution, som var